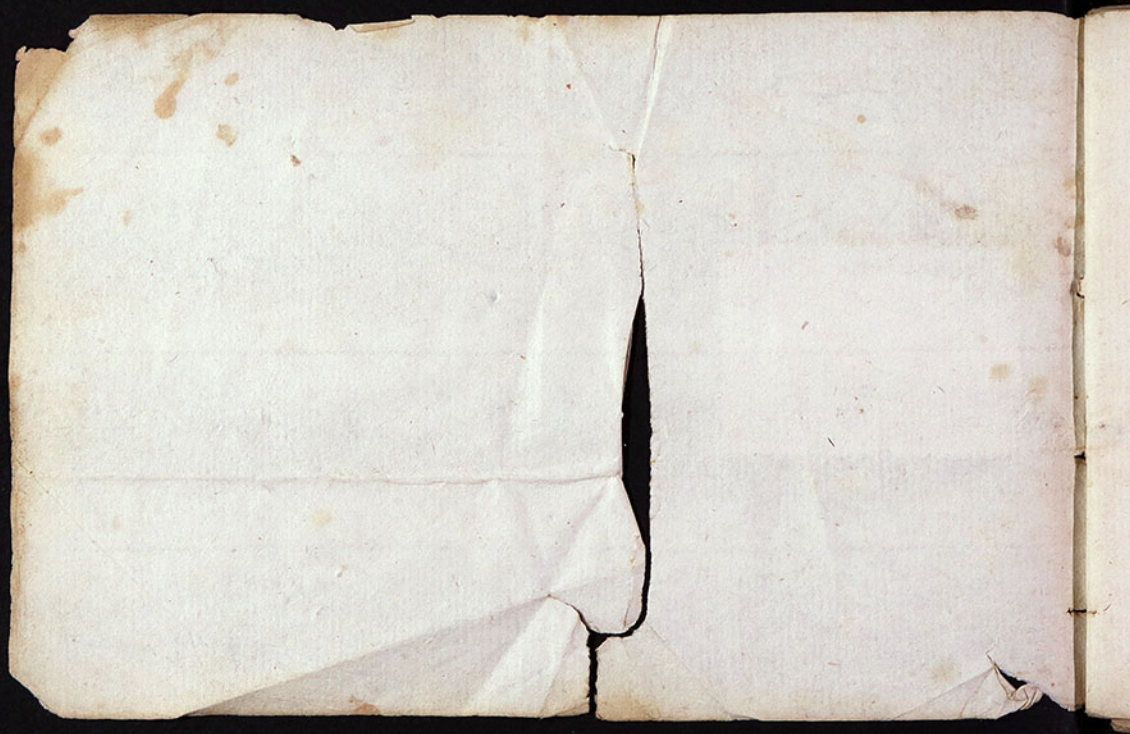
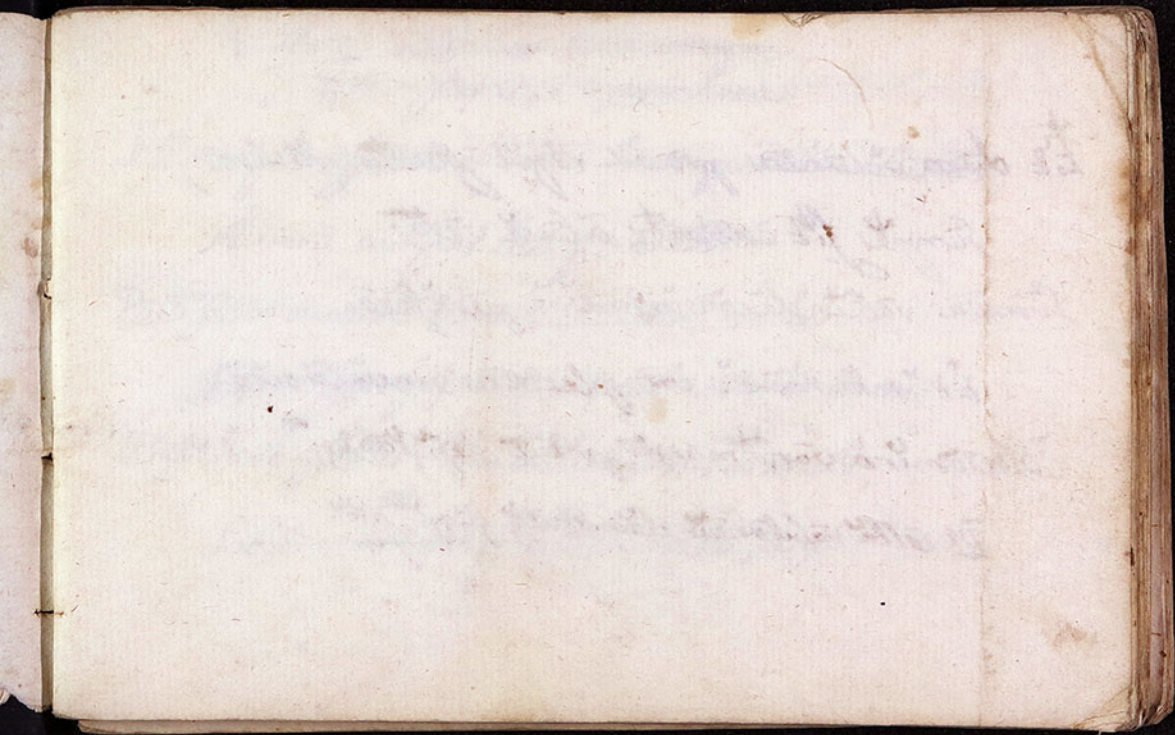

Εἰαυδονὶ Δομινίκου

Εἰαυδ

Et dum voluntas prava caput effectus miseris,
Semper fuit exoritur a lacu vera.
Sumens vobis de consuetudine pietatis,
Et amor mortis complectens vincula sua.
Oblectamina vana mundi potuit deponere,
Et colla subdantur dominata iugo pio.

~~quo novis laborare~~
~~penitus ignorabam~~

Et caput affectus miserorū dūm pravā voluntas,

A verā sanxerit lūcē fit extērior.

Postq̃ fēvā sumens de consuetudinē vobis,

Et nūc complectens vincula mōvīs amor.

Deficiant p̃dētis vāna oblectamīnā mūdi,

Sublāndus quā ^{tollā} p̃cō dōmāndā, iūgō.

Et rēvā mēdēdis dēscēdat in flvā pōvō:

Ut sālus amīcā pōvōllat mōvbum blāndum.

De scientia.

Scit legem, et vnet jussa Omnipotentis docti;

Qui agens quod novit, diligit id, quod agit.

Non satis est volvere pceptum Domini lingua,

Et meminist legis, qui est memor operis.

In fibrasque pueres descendat cura medendis:

Ut morbum blandum pellat amica salus.

De scientia.

Scit legem, doctique tenet iussa omnipotentis
Qui quod agens novit, diligit id, quod agit.

Non satis est Domini praeceptum volvere lingua,
Is meminuit legis, qui memor est operis.

De tolerando varietate mutidana.

Dum longeva verum mirabilium diuturni;

Et dum mundus ~~admiratur~~ ^{admiratur} modis suis!

Et vectorum modesti proci et tollerare aduersa,

Nec mouere Deum in quoquam voca querula.

Ludicio cuius nulli iniquo par ceteris,

Et gloria propter suscipiet iustos.

De elevanda varietate mundana.

Dum mirabiliū deū^u tūc tēporā^u verū;

~~Et deinde~~

~~Et deinde~~

Quāq^{ue} sū^t mūndus mō^{ti}b^{us} asterit^{ur}

Est v^{ec}tō^{rum} a^dversā^u p^{ar}tē^m & e^levānda mō^destē,

U^{bi} q^uerit^{ur} in q^{uo}q^{uam} v^{ol}e^{re} mō^{ve}rē^{re} Dē^{um}

A i^{ud}ic^{io} t^uj^{us} n^{at}i p^{ar}te^m iⁿq^{ui}to

E^t p^{er}p^{er}s j^{us}tos g^{lo}riā^m s^{us}cipiet.

De vera beatitude.

¹
Voluntas impiora non semper vere est felix.
Cum vota mala sepe sint animis iniuris.

²
Igitur cupit velle etiam si adeptus non sit,
Tamen est bonus persistendo velle bonum.

³
At praeus si non habet actus, quod fert animo,
Tum est miser, quam si obbeneat quod cupit.

De vera beatitudine.

Non semper vere est felix implata voluntas:
Cum igitur injustis sine malo vota animis.

Recta igitur cupiens etiamsi non sit adeptus,
Persistendo tamen velle bonum bonus est.

At, proavis quod fert animo si non habet actu,
Cum miser est, quam si quod cupit oblineat.

De fortitudine tolerantiq.

Qui vult ducere vitam honoratam adversis,
Et magis vult tolerare mala, quam fugere:

Est animi multo majoris, quam praesens ser-
vitiū in iustum propter in doli.

Letum mens velle, et consilio cordis puri tibi,
Plus splendet hoc quo magis advenit.

~~Giavedoni~~ ~~Domesticus~~
De fortitudine tolerantie.

Qui vult adversus honoratam ducere vitam,

Et tolerare magis vult mala quam fugere:

Majoris multo est animi quam fugere parvens,

Inustum indolenti iudicium populi.

Mens et animus deo et patri, si conscia cordis,

Plus hoc splendet quo magis adteritur.

J. Giavedoni Dominicanus ex Caminoro.

De bonorum et malorum finibus.

Volens scire, in quā parte verum locandus sis

Disce quid timeas, vel quid sit id quod amas.

Nam motus cuncti nascuntur formæ hoc gemitu,

Et geminæ responderent sibi principia.

Et quod bonum quisque duxit sibi in exemplum isto,

Capiet hoc iudicio regis summi.

De bonorum et malorum finibus.

~~Sive de bonis et malis in genere~~
Sive volens in quo verum sis parte locandus,

Dispute quid timeas, quid sit id aut quod amas.

Nam cuncti hoc gemino nascentur formite motus,

Respondentque suis germina principis.

Est quod quisque bonum sibi tempore duxit in isto,

Hoc regis summi iudicio capiet.

De passionibus Sanctorum.

Quod mali p[er]t[er]untque sinu[m]t[er] s[an]c[t]i in s[an]c[t]is,

Est quod p[er]avi s[an]c[t]i p[er]eunt n[on] car[er]e bonis:

Non sit absque iudicio Dei, qui p[ro]bat corda suorum
Glorificanda etiam callis suis.

Palme virtutum cresunt, et corone cresunt,

Prælia mundi mutantur p[ro]p[ter] pace[m] Dei.

De passionibus Sanctorum.

Quod plerunque mali in sanctos se vivere sinuntur,

Quoque bonis gravi sepe nocere queunt.

Absque Dei vultu non fit, qui corda suorum

Hic etiam bellis glorificanda probat.

~~Palmas~~
Exeunt virtutum palmis, ceteraque coronis

Fluctantes mundi pericula pace Dei.

De odiis mundi in Christianos.

Pars impiā mundi est infecta parti piorum;

Nā potest tolerare animo dissimiles.

Videns nolentes uti opibus presentibus,

Et sperantes posse redita dari sibi.

Sed offo brū hęc gubernanda sunt populis sanctis,

Quę stultę jacent corda aliena Deo.

Nam spes nostra fit cecior omni ex hoc visu,

Quod deus est spernens hoc quicquid credimus.

^{Caroli}
De odiis mundi in Christianos.

Longa Inopia pars mundi parva est infesta piorum;
Nec tolerare potest dissimiles animos.

Ridens nolente opibus presentibus uti,
Sperantes quae sibi credita posse dari:
Sed frugulis speranda ~~de~~ sunt exvolvia sanctis,
Quae stulte jaciunt coram aliena deo.

Nam res nostra ex hoc videtur fieri ceteris omni,
Quod sperantes quicquid velimus hoc vultus est.

De superne patrie civibus.

Vocatus ad patriam aeternam Christo redimenter

Hospes agit vitam temporis latentis.

Est dum tendit ad requiem promissam non per sua

Patitur pericula multa viæ mundanæ.

Quæ nunc obsessa adversis, nunc plena secundis

Aut fovit evipidos, aut obligat dubios

Inter quos laqueos curantem tal gaudia vera

Mundus non capiet, cui tristis erit via.

~~Domini~~ Salomon

De supernae patrie civibus.

Celerem ad patriam Christo redimente vocatus.

Salentis vitam longioris proper agit.

Dumque ad promissam requiem non per suadet

Ulcione patitur multa pericula vitæ.

Hæc nunc obesa adversis, nunc plena reundis

Aut frangit impudens obligat aut dubios.

Inter quos laqueos uixentem ad gaudia vera

Mundus non capiet, cui via Christus erit.

Quid sit esse non Deo.

Immo concluditur maiestate Dei quod usquam est:

Sicne qua nil verum potest scire vel esse:

Si homo verbe famulatur huic, forte proximis,

Si resistit, degit in exilio misero.

Domines sic discriminat omnia ordine iusto,

Quo summa sint bonis, ima parata malis.

Quid si desse cum Deo.

Majestate Dei condeditur omne quod usquam est

Qua sine ul' verum stare vel esse potest.

Hic homo si recte famulatus proximus hevet

Si vesilit, misero degit in exilio.

Omnia sic dominus deservimur ordine justo,

Quo sint summa bonis, impropria malis.

De hominibus diligendis

Quisquis non per ois honorem naturę proprię,
Amā, quę noscitur tuā, in quovunque hominē.

In Roman, ut concordia videret mores graves,

Et nulla fœderā grātis sint cum viciis.

Namque unum est, quod mātis artifictis sumoni fecit,

Et bonā sunt quę condita sunt auctore bono.

Depriciātes signentur divinum in nullo,

Adita sola studiis malis non placeant.

De hominibus diligendis.

Quisquis naturæ propriæ non generis honorem,
In quocunque hominem, quæ tua nascis, ama.

Sic tamen ut mares graves concordia videt,
Nullaque sint pacis fœdera cum vitis.

Namque quod artifex semini fecit manus unum est
Sæpe auctore bono, condita quæ bona sunt.

Figmentum divinum in nullum despiciatur;
Aldita sola omnis non placeant studiis.

De labore fingentium mendacia.

Fallaces semper torquentur curis amaris,

Et mens marmala nunquam habet gaudia pacis,

Dum labra^u fingit mendacia^u ~~labia~~ ^{plumae} ~~repsit~~,^u

Consumens semper totum in arte mali.

At animus simplex et liber comens iniqui

Amat nil injustum, gerit nil iniquitatum.

Sectator veri prociectus luce severa,

Quoniam mendax est et nox, et dolor sibi.

De labore fingentium mendacia

Fallaces semper curis tanguntur amaris,
Et malamens nunquam gaudia pacis habet,
Liebrica dum exquilo mendacia plasmate fingit,
Totum consuevens tempus in arte mali.
Nisi simplex animus comerit et liber iniqui
Nil amat iniustum, nil gerit implacitum.
Feculator veri proreus luce serena,
Mendax est quoniam nonne dolore sibi.

De divitiis.

Cum dives iniquis gaudet opibus terrenis, nescit se miserum
egere bonis ueris.

Naon quid erit, quod non queat perdere momento uno bon-
novis conditione mundana?

Cui licet omnia parcat ^{adversis cessantibus} tamen inops faciendum sit lege
moris.

At bona iustorum obnoxia damnis nullis non metuerit
hostes, furta, ignes, et mare.

De divitiis.

Terroris opibus cum dives gaudet iniquus,
Se miserum cecis necesse egere bonis.

Sapientia indemnitas servat censum proprium, nec et pax
et fides peridunt meritum suum.

Substantia omnis virtutum semper est salva, nemo rapit
munera Christi invito

Quales nos diligit Deus.

Tales amamus a Domino, quales formamus;

Non quales exhibimus meritis nostris.

Sanctificet, doceat, plantet, riget exolat omnes,
Et faciat, quod perpetuo faciat sibi.

Quales nos diligat Deus.

Tales a Domino, quales formamur, amamus;
Non quales nostris existimus meritis.

Sanctificet, doceat, plantet, viget, exolat ornent,

Et laudet, sibi quod per se placeat.

~~Et facit, quod proprium faciat tibi.~~

Nam nihil est homini, quod possit digne amari,
Ni auctor boni perficiat opus proprium.

De angusta via

Via est angusta, quae ducit ad aliam vitam vere,

Nec iter carnis recusat gaudia mentis.

Voluptas terrena incedit spatium angustis,

Virtus patet ultra limite angusto.

Nam nihil est homini quod digne possit amari,
Perficiat proprium ni bonus auctor opus.

De angusta vite via.

Angusta est via, ^{que} ~~per~~ ^{ducit} ad aevia vite,
Nec veigit carnis gaudia mentis iter.
Trecedit gratiis angulis terrena voluntas,
Angusto vivas limite alba perit.

Et tamen hi colles quos varia mundi patitur,
Sunt equora quædam anoni magnificæ.
Et gressus nimis difficili fidei, per pura, per ardua cōmen-
dat quod iuvat tolerare.

Et tamen hi cates quos mundi vano pauescunt,
Quedam magnificis equora sunt arimis.

Dificilisque nimis praeputa perardua gressu
Comendat fidei quod tolerare juvat.

De fine sanctorum

Cultu^u justitⁱe divine^e estimat^u pacis^{em}, quem^u vita^u beata^u vo-
cat^u et bonum summum.

Non facile^u admitte^{re} sanctorum^u ceteros^u duros, despicies^u pla-
na^u noxia^u vite^u leve^u.

Facius est tolerare labores duos mundi, et paci^u prelia qua-
lestis ingesti:

Quam submittere animum victum^u off^uis blandis, et subdere
colla^u iugo^u servoili.

20

21

Usus honoris, longe non est in tempore aciduo, et gaudia
falsa fluunt lapsu celeri.

Ugitur sapiens speculabatur finem sui proprii, et adspiciet
via qua uenit, quo ferat.

Nam parum est in eis mundo cum principemundi: et Chris-
tus erit gloria seruus Christi.

la

is

De oratione Domini:

Christe p̄vans fervē p̄nam, et mortē p̄p̄inquā
Et ingēnare fidem invictā suis,
Undebat guttas sanguineas corpore cum p̄ce,
Et sudor Domini erat p̄vum mundi.
Nec as p̄vitas v̄cis poterat servare v̄lētē
Quē erat gloriā carnis regnatōe.
Sed v̄or ille p̄ndebat honores p̄v̄s sanctis,
Mantibus orturis corpore toto.
Nam cum sages sacra impleverit orbem terrarum,
Omni messis erat al hoc semine uno.

De oratione Domini

Christus ferre paravis penam mortemque proproinquam,
Invictamque suis ingenerare fidem,
Cum precia sanguineas fundebat corpore guttas,
Et precium mundi sudor erat Domini.
Nil cuius asperitas poterat terrere volentem,
Que regnaturę gloria carnis erat.
Sed cuius ille parvis sanctis spondebat honores,
Orbis toto corpore matribus.
Nam cum sacra reges terrarum impleverit orbem,
Omnis ab hoc uno semine messis erat.

De superbia.

Omne genus vili tantum valet acta propro,
Est peccata quaeque gerunt speciem suam.
Superbia sola armata est talis innumeri.

Cui vires possunt dare et bene gesta.

De vera laudatione

Dei.

Laud vera non promittitur ore precantis in Dominum,
Si quae fluunt voce habent intima cordis.

Dicere bona verbis solis non prodest unquam,
Nisi mens pia habeat, quod lingua bene sonat.

De superbia.

Omne genus vitii proprio tantum valet actu,
Et peccata suam quoque gerunt speciem.
Sola est innumerus armata superbia rebis:
Cui vix res possunt et bene gesta dare.

De vera laudatione
Dei.

Laus vera in Dominum non promittitur ore proteritis,
Si quæ voce fluent intima cordis habent.
Non prodest cuiquam solis bona dicere verbis,
Ni qua mens habeat quod bene lingua sonat.

¶ Nam miserum est recte facere et pravè vivere.

Regia ~~via~~ nota jubet dominat malum

De fastidio spirituali.

¶ Ut corpora mortalia perdunt vitam propriam,
Si nequeunt sumere escas corporeas;

Sic animæ nisi alantur deliciis rationis,

Periunt dum cavent præter verbi eterni.

¶ Nam quid erit, quod procul pellat fastidia diva:

Cum mens saturata refugit se Deo ipso.

Nam parvi recte miserum est et vivere prave.

Damnat nota malum regula iustitiae.

De fastidio spiritus.

Ut propriam perdunt mortalia corpora vitam,

Si nequeunt escas sumere corporales;

Sic animae nisi delictis rationis alantur,

Dum verbi eterni prae carent pereunt

Nam quid erit, quod diva procul fastidia pellat:

Cum se ipso refugit mens saturata Deo.

De fortitudine tolerantiæ.

Qui vult ducere vitam oneratam adversis,

Est magis vult tolerare ^{malis}, quam fugere

Est animi multo majoris, quam ^{ver} praeter ferre
judicium iniustum populi indocto.

Tolerant mens recta, et conscia sibi cordis iusti,

Plus splendescit hoc, quo magis adlevitur.

De fortitudine tolerandi.

Qui valet adversis onerata m ducere vitam,

Et tolerare magis vult mala, quam fugere

Majoris multo est animi, quam fore pavescentis

Tristum indocti iudicium populi.

Recta etenim mens, et sibi parva conscia cordis,

Plus hoc splendet, quo magis adteritur.

De bonis quæ nemo amittit invito.

Omne bonum concitum mundo, et parum tempore

Potest amitti quacunque conditione;

Et quamvis cura vigilantem resistat damnis,

Tamen homo sepe disjunctus propriis.

At bona quæ verè sunt bona, nec tenentur fine,

Quisquis remper habet, cupit remper habere.

De bonis quæ nemo amittit invito.

Omne bonum mundo concretum, et tempore partem
Quaunque amitti condicione potest;
Est quamvis damnis vigilantæ cura resistat,
Sepe tamen propriis dispoliatur homo.
At bona quæ vere bona sunt, nec fine tenentur,
Semper habet quisque, semper habere cupit.

Nec voluntas subnixā potest vim ferre Christo,
In quo amor persistens vincit omnia.
De bello intestino.

Bello nunquam desunt bonis, nunquam discrimina;
Est mens pia semper habet, cum quo certat.

Quae oblectant carnem, sunt noxia cordi sano;
Corpus habet iustitiam contra legem animi.
Hostes exercitus pulsat motibus diversis,
Unitus est malum civile, et sociale

Nec vim ferre potest Christo subnixā voluntas,

In quo persistens omnia vincit amor.

De bello intestino.

Nunquam bella bonis desunt discrimina nunquam;

Et cum quo certet, mens pia seipsum habet.

Quae carnem oblectant, sancto sunt nociva cordi;

Contra animi legem pugna corporis habet.

Exerces pulsant diversis motibus hostes

Unde civile est, et sociabile malum.

Ut possit resisti illi cābris mundi, et vitiis,
Vis hominis corporei mortificanda est.

Sed quæ meus venerabilis famulam sub iurē recto,
Ut regnet in officiis carnis edomūte,

Nisi quæ bene subdita servit regi excelso;
Unde volens facta est et inde valens fiat.

Ut possit mundi illecebris, vitiisque resisti,
Vix est corporis mortificanda hominis.

Sed que mens famulam recto sub iure tenebit,
Edomitz vel carnis regnet in officiis
Excelso nisi que bene servit subdita regi;
Unde est facere volens fiat et inde valens.

De patientia Dei.

Patientia regis summi diu differt multa,
suspendens pondera iudicii equi.

Et dum clementia parcat facis plectendis,

Dat spatium, quo homo vaget se crimine.

Denique homines semper committunt crimina mala,

Dat spatium, ut crimina non homines pereant.

De patientia Dei

Multa diu differit summi patientia regis,
Suspendens equi pondera iudicii.

Et facis plectendis dum clementia facis, parcat,
Dat spatium, quo se crimine urget homo.

Denique committunt homines mala crimina semper,
Dat spatium, ut pereant crimina non homines.

De patientia Dei.

Non numquam castigans uerbere corde peccato.

Nē flagella seu cōsumant vōs,

Sic ~~flagella Dei~~

Sic ~~corbis~~ ^{corbis} ~~benedicere~~ non vacat pietate Dei.

Et nihil est, quod non valeat nos ad veniam.

Cum rex consulit salvandis ipsa quoque ira:

Ut medicus curat vulnera vulneribus.

Verbere

De patientia Dei.

Non nunquam castigans ~~verberans~~ corde paterno:

~~Ne flagello suo~~

De uto conservant sua flagella vos,

Sic pietate Dei errorum non vacat orbis:

Est nihil est, quod nos non trahat aduersionem:

Cum rex salvandis quoque ipsa consulit ira:

Ut curat medicus vulnera vubneribus.

De lege caritatis.

Amor veritas Christi est custodia vera legis,
Et amans homines compleret mandata Dei.
Quorum culpis ignoscunt solvunt crimina sua.
Et quod tribuunt aliis, ipsos sibi.
Peccator debet veniam peccatore, et conciliet Dominum
Conditione equa sibi:
Iudicium cuius pendet de examine nostro.
Mercentur quod servimus, accipimus quod damus.

De lege caritatis.

Verus amor Christi et legis custodia vera,
Et mandata Dei complet amans homines.
Quorum ignoscentes culpis sua crimina solvant
Quodque ab eis tribuant, hoc sibi prosequuntur.
Peccator peccatori veniam del' et equa,
Conciliet Dominum conditione sibi:
Cujus judicium de nostro crimine pendet.
Quod servimus meremur, quod damus accipimus.

De hominibus diligendis.

Quisquis non spernis honorem naturae propriae,
Quia quae tua noscitur in quocunque hominum,
Sic tamen ut concordia videat mores pravos,
Et nulla fœdera pacis sint cum vitis.
Namque unum est quod manus artificis summi fecit.
Et bona sunt quae condita sunt auctore bono.
Licet mentum divinum deprecatur in nullum;
Sola addita studiis malis non placeant.

De hominibus diligendis.

Quisquis naturæ propriæ non spernis honorem,
In quocunque hominum, quæ tua nosis, ama,
Sic tamen ut mores graves concordia vitet,
Nulloque sint pacis fœdera cum vitiis.
Namque quod ædificis summi fecit manus unum est:
Æque auctore bono condita sunt bona sunt.
Dicendum divinum in nullum despicatur;
Sola malis studiis addita non placeant.

De non desperandis peccatoribus.

Ut cura medendi prestanda est oppressis morbo,
Donec vita manet in corpore egroto;

Sic multa pietas precum sanctorum attribenda est
proavis, et gravatis mille viciorum.

Ut velum possibile est corda malorum mutari,
Amor lucis lysescat devia noctis:

Est gratia Christi: det mentem novam conversis,
Qua justificandi homines fiunt boni.

De non desperandis peccatoribus.

Est morbo oppressis prestanda est cura medendi;
Donec in egroto corpore vita manet;

Sic gravis multa et vitiorum mille gravatis,
Sanctarum pietas est adhibenda precum.

Ut dum possibile est mutari corda malorum,
Hortestur lucis devia noctis amor:

Conversisque novam mentem det et gratia Christi,
Quo fiunt homines justificante boni. —

De doctrina Apostolica

Ut Deus exueret mundum caligine tenebra,

Auandit lumen doctrinae Apostolicae

Quae non congruit animis nullis, nullis omnibus,

Rigens paruos lacte cibans validos pane

Non tempus resistit huic non sexus, non causa,

Curae, alit, iustificat, vegetat omnes.

Summae quae sapientia appropinquat mense magne,

Et diserte parci delictis variis.

Pars quarum est totum epulum & quo quisque iuvatur,
Tandem aperit vitam quam fides una parit.

De doctrina Apostolica.

Ut Deus exueret mundam caliginem Petro,

Doctrinae accendit lumen Apostolicæ.

Quæ nullis animis, nullis non congruit annis,

Lacte rigans parvos, paræ cibans validos.

Non tempus, non sexus huic non causa resistit,

Omnes curat, alit, justificat, vegetat.

Sumite quæ magnæ apposuit sapientia manæ,

Et variis pasci discite delitiis.

Pars quarum totum est quilibet, et quo quisque juuatur,
Hinc capiet vitam quam parit una fides. ---

De essentia Dei Patris.

Natura omni potens est uia, quæ creauit uirtutē.

Et propter dedit omnibus esse quod sunt.

Et quod est minus Deo, non est Deus, natum a Patre.

Verbum est Deus, et quæ est spiritus amborum.

Quoniam essentia eorum est una et eadem, quæ nunquam
potest esse uel maior uel minor se.

Una est natura omnipotens, quæ cuncta creavit.

Et proprio quod sunt omnibus esse dedit.

Quodque Deo minus est, non est Deus. A patre natum
Verbum, et qui amborum genitus est Deus est
Una trium quoniam est eademque essentia quæ se
Nunquam ^{vel} major ~~et~~ minor esse potest.

De lege et gratia.

Non servit jussis legis
Libertas carnis non servit jussis legis,
Nec potest superare stimulos peccati.

Sed quia mens anceps palit malis corporis egri,
Cogitantes querere auxilium divinum.
Lex igitur facit ut gratia Christi noscatur,
Tunc conditor legis invenit auctorem qua.

De lege et gratia.

Non servit jussis legis prudentia carnis,
Peccati stimulos nec superare prodest.

Sed quia mens anceps patitur mala corporis egri,
Querere divinum cogimur auxilium.

Hec igitur facit ut proscatur gratia Christi,
Ardens qua legis conditor ipse juvat.

De adiutorio Dei.

Deus non dubit^{ur} est et vectōr et auctōr ~~pro~~ nostri,
cum gerimur affectu bono, quē bona sunt.

Intima cordis clarebunt ex specie operum
Vel quō spiritus intus alit mentem hominis.

~~Sanctus~~ enim facit sanctos, ut lumen exoritur de lu-
mine: nullus bonus fit absque bono.

De adiutorio Dei.

Non dubie nostri Deus est el rector el autor,

Cum toto affectu que bona sunt gerimus.

Ex operum specie clarebunt intima cordis,

Quisve hominis mentem spiritus intus alit.

Sanctus enim sanctos facit, ut de lumine luxpen

Exoritur: nullus fit bonus absque bono: —

De impari usu fortune.

Non idem utilis est omnibus in rebus mundi;

Nec vincit, ferunt cuncta animis paribus.

Namque blanda non inflant bonos, aspera non frangunt;
Sed opudia vera fidei invictę juvant.

Amator autem ~~dere~~ et terre et spati brevis et florentis,
Est miser seu cunctis optatis, seu fructus. ---

De impari usu fortunæ.

In rebus mundi non idem est omnibus usus,

Nec peniti precibus cuncta ferunt animis.

Namque bonos non blanda instant, non ajura frangunt,
Sed fidei invictæ gaudia vera juvant.

Terræ autem et ferri breviter florentis amator,

Seu caret gratiis, seu fuitur miser est.

Quales nos diligit Deus
Tales amamus a Domino, quales formamus;
Non quales exultamus meritis nostris.

Sanctificet, doceat, plantet, viget, excolat, ornent,
Et perpetuo faciat quod placeat sibi.

Nam nihil est hominum quod possit digne amari;
Sed si auctor bonus perficiat opus proprium.

Quales nos diligit Deus.
Tales a Domino, quales formamus amamus;
Non quales nostris exhibimus meritis.
Sanctificet, doceat, placeat, reget, excolat omnes,
Est sibi quod placeat perpetuo faciat.
Nam nihil est hominis quod digne possit amari,
Perficiat proprium ni bonus auctor opus.

De toleranda varietate mundana.

Dum temporis rerum mutabilitatem decurrit,
Et dum mundus advenit motibus suis:

Est rectorum modesta pati, et tolerare adversa,
Nec in quoquam movere deum voce querula.

Auditio cuius parcat iniquo nulli,
Et gloria perperis suscipiet iustos.

De tolerando varietate mundana.

Quam mutabilitur decurrunt tempora rerum,
Quamque sit mundus motibus alteritur:

Est rectorum adversa pati et tolerare moderate,
Nec querula in quoquam voce movere Deum.

Iudicio cuius nulli parietur iniquo,

Et perperis justos gloria suscipiet.

De angustia ^{vita} ~~vita~~ ^{vita}.

Vita est angustia, quae ducit ad adu^{er}sam vitam veram,
Nec illi^{us} mentis recipit gaudium carnis.

Voluptas terrena incedit spaciis amplis,
Virtus prebit celsa ~~limine~~ ^{fermisse} angustis.

Et tamen hi ceteri, quos vana mundi pavescunt,
Sunt equiva quaedam animis magnificis.

De arcta via vite.

Arcta via est, vixit que ducit ad astra vite.

Nec recipit mentis gaudia carnis iter.

Amplis incedit spatibus terræa voluptas,

Angusto virtus semite celsa petit.

Et tamen hi calles, quos mundi vano prævescunt,

Quedam magnificæ æquora sunt animis.

Heu odio odiendi sunt mali.

Mentis a sapientis et amator honesti videns veda
Ludicat quosdam esse dignos odio suo.

Nec tamen depellit hos federe toto, ignarus
Dividere naturam cunctum a viciis.

Sit indulgens generi proprio, sed optet peccata vendi, et ut
damnet crimina non homines.

~~Quo odio odiendi sunt mali.~~

Recto volens animus sapiens et amator honesti

Quosdam odio dignos judicat esse suo.

Nec tamen os toto de pellit sedere, quare

Naturam errantium dividere a vitis.

Sic generi indulgens proprio, ut peccata recidi

Quod et ut damna ~~et~~ vitamina, non homine.

These are the things that I have

to do with me, and I have

to do with me, and I have

to do with me, and I have

to do with me, and I have

to do with me, and I have

to do with me, and I have

The Governor of the Province of New York

Received of the Honorable the Secretary of the Treasury
the sum of one hundred and fifty pounds

for the purchase of one hundred and fifty pounds

of the said Province of New York

the sum of one hundred and fifty pounds

for the purchase of one hundred and fifty pounds

the sum of one hundred and fifty pounds

De bonorum et malorum finibus.

Esse est verum et proprium Deo cui quisquis adheret,
semper erit in lumine regni eterni.

Nam qui spernunt iustitiam, laborant non esse
et tendunt in nihil et querunt esse nihil.

Non ergo pars multa illorum poterit videri
Nullis quorum erit in numero sanctorum.

Est vere magni, et multi manebunt sine fine
In christo gloria quorum erit perpes.

De bonorum et malorum finibus.

Verum est et proprium esse Deo: cui quisquis adheret,
In regni eterni lumine semper erit.

Nam qui genuerit iustitiam, non esse laborant,
In nihil et cadunt et nihil esse queunt.

Illorum ergo non poterit pars multa videri,

Quorum in sanctorum nullus erit numero.

Sed vere magni, et multi sine fine manebunt

In Christo, quorum gloria pariter erit.

De humilitate iustorum.

Quocies iniqui dominantur iustis oppressis;

Non est supplicium meriti puniendi:

Sed virtus fidei exarsit sub tali examine;

Nec iugum servitutis gravat corda libera.

Solus peccator male servit: qui licet statim regno amplo
est somnolentus et miser;

cum mens carnalis servit tot ^{seculis} ~~seculis~~ ^{seculis} ~~seculis~~ quod deditur vitis,
vivano summi domitante.

De humilitate justorum.

Gyveris quoties justis dominantur iniqui;
Non est parvi sufficiens meriti:

Sed virtus fidei sub tali examine crescit;
Nec servile jugum libera corda gravat.

Peccator solus servit male: qui licet amplius
Utatur regno sat miser est famulus;
Cum mens carnalis, nimirum dominante vitio,
Servit tot regibus, dedita quod vitii.

De laudando Deum.

Qui laudat Dōminum de conditione Mundi,
Et prēdicat artificem in specie rerum;
Laudat et minantem mortem eternam et flamas,
Et mēsurat iudiciū regis iusti.
Spēs nihil ambigat de promissis, vix debet omne,
Quod parat et gratia erit maior meritis;
Si cōtes prōpērent abrumpere vias peccati
Antē diē mortis, dum locus vniq̃ est.

De laudando Deo.

Qui laudat Dominum de mundi conditione,
Deum et in specie predicat artificem;
Laudet et eternam mortem flammasque minantem;
Et regis justis iudicium rebeat
De promissis spes nihil ambigat, omne dabit vere
Quod parat et oneratis quodio major erit.
Si fontes properent peccati abrueruntque nodos
Ante diem mortis, dum locus est venie.

Quae sit vera innocentia.

Est perfecte bonus, et dicere verè insons,
Faciens quod nocēat nec sibi, nec quiquam.

Nam quicumque molitur ledere alium, primum
Deservit se ipsum jaculo proprio.

Et cum forte facultas subitanea non sit animum,
Habet ~~etiam~~ virtus non dubium in viscere cordis.
Nec mens prava fugit reatum sceleris infecti,
Cum nimis hoc solum nocuit, quod voluit.

Aue si vera innocentia.

Perfecte bonus est, et vere dictus insons,

Nec sibi nec quiquam quod noceat faciens.

Nam quicumque alium molitur ledere, primum
ipsum se saculo percussit proprio.

Cumque animum forte non sit subitura faculas,
Non dubium in cordis viscere vulnus habet.

Nec fugit effecti sceleris mens grava reatum,

Cum nimis hoc solum, quod voluit, nocuit.

De querendis presidio in pace.

Dum discrimina mundi non perturbant animum,
Et dum prelia nulla premunt licet pacis;

Convenit exercere fidei armis divinis, ~~et ante~~

Et anticipare minas omnes consilio.

Sapientia imbuet mentem tranquillam et vacuam curis,
Et vitæ opes perlocut placidi.

Nam quod conceptum non fuerit corde quieto,
Non poterit adquiri in turbine sevo.

De querendis presidis in pace

Dum non perturbant animum discrimina mundi,
Quoque diem pacis pretia nulla premunt;

Exercere fidelem divinis convenit armis,
Consilioque omnes anticipare minas.

Tranquilla et curis vacua sapientia mentem,
Impulset et placidi pectoris aspectus erit.

Nam quod non fuerit conceptum corde quieto,
Adquiri in sevo turbine non poterit.

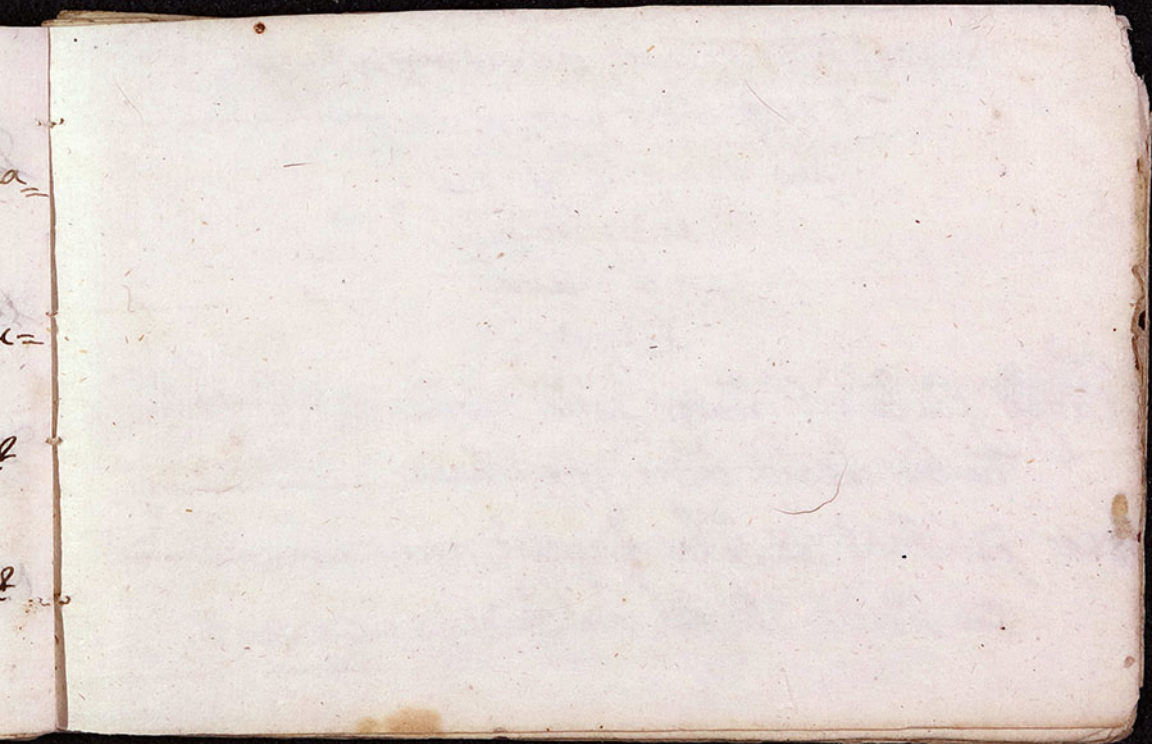
De labore fingentium mendacia.

Fataces semper torquentur curis amoris, Amens ma-
la nunquam habet gaudia pacis.

^{lubrica}
Dum, fingit mendacia ~~lubrica~~ ^{gylasmata} Erepido consu-
mens tempus totum in arte mali.

At animus simplex et liber com~~er~~bi iniqui nil amat
iniuriam, nil ~~gerit~~ gerit in placidum.

Sectator veri notietur luce serena, quoniam mendax est
et nox, et dolor sibi.

De libro fingerum mandata.

Palatium propter imperitiam tunc amant amor
la nunguam dicitur quod la puer.

Alia
Alia fingerum mandata tunc puerum la puerum
maior dicitur tunc in arte male.

Alia
Alia fingerum mandata tunc puerum la puerum
maior dicitur tunc in arte male.

Alia
Alia fingerum mandata tunc puerum la puerum
maior dicitur tunc in arte male.

of 1881 and 1882

with the love some day

Sagittaria

Abraham Lincoln

299

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page, appearing as a signature or name.

For the purpose of the present investigation, the following data were obtained from the records of the Bureau of the Census, Washington, D. C., for the years 1900 to 1910, inclusive.

Repperit filium suum primo-genitum,
et vocavit eum in presepio:

quia non erat vir bonus
in diversorio. ~~huc~~
capite secundo.

Olegia.

Virgo facta est mater: Dēter nātus est e Virgine:
turbo cēlū veni p̄cedam e cēlo.

Ecce p̄rūtāt se sedes lingvā; nunc mundus nō-
est hācēl aliquid p̄lcris.

Reperit Tibum suum primogenitum,
et reclinat eum in prespio:

quia non erat eis locus
in diversorio.

huc capite secundo
Elexia.

Virgo parans facta est: Deus est e Virgine natus:

Spectatum e Celo turba beata veni:

Nec te pignuscat celestes linguere sales:

tunc aliquid nostras pulcherrus orbis habet

Qui vobis Dominus, sanari sub lege nostra, et
nostri sanguinis pater esse voluit.

Spargite flores circum turabula, et cinnamomum, et
balsamum croco mixta;

Et quicquid auro felicior vestrum foret honoris, ubi
vobis non deficiunt opera fudit.

Ibi vobis perveniunt: nunc mundo nostro exultat, et
in laetum hians venit fons nimbis.

Qui vobis Dominus nostra sub lege teneri,
Et nostri voluit sanguinis esse puer.

Spargite purpureos circum cunabula flores,
Cinnamome, et tenero balsama mixta voco;

Quidquid vestris fovet aura leatior hortis,
Non defectura ver ubi fundit opes.

Ver ibi perpetuum: nostro nostro non exstat orbe;
Traque locum nimbis horrida venit hyems.

^{sino:}
Arbores carent frondi: campis sua gratia perit:

Quo steterunt flores, fixa jacet loco.

Neque utinam sole regiones, soli omnes vigebant!
non animos idem frigus haberet;

Homines acciperent pignus divinum, et quælibet
certaret esse corpus Domini sui.

Spernitur heu! et egentius venit condonis tacti, et
nascent in orbis suo non habet locum.

Frondes cavent frutices: perit sua opalia campis:
Quae steterunt flores, nix jacet alta loco.
ergo non

Neque ubi nam sole regiones, sola rigent
Flumina? non animos frigoris habent idem?
Reciperent homines divinum pignus, et hospes
Certaret Domini quilibet esse sui.
Spernitur heri: tactique venit communis egerus
Inque suo nascens non habet otio locum.

Alia genus ingratum: Palatio tibi stergunt, et dec-
ta sua conspicienda divitiis.

Compositum somnus lecto eterno te excipit, et stro-
gulo pulchro veste te operiunt.

Rector superum compellitur ad altum; nec ha-
bet quo thoro regnas membra.

Caput infantem excipit, et jacet in alga resecta
de fluvio, et straminibus;

At genus ingrohum! tibi celsa Palatia surgunt
Lectaque divitis conjicienda suis.
Compositum lecto molles de somnus eterno
Excipit; et picta stragula vestis sequunt.

At miserum rector superum compellitur antro;
Nec quo fessa thoro membra reponat habet.
Excipit insartum deus lacris; inque resecta
De fluvio alga, straminibusque jacet.

⁺Et Bovis affertur, ^{si}et socii aselli fovetur: hac opē
Dominus rerum frigus pellit.

(Nata Deo longa fastidia te novem menses sus-
tinuisse gremio materno clausum;

Te sumpsisse artus nostros, et membra; te puerum
celo preposuisse terras;

⁺Ut tandem cubile tibi queras in virgine, et optes
habere locum inter oves?

2
Plaque horis, sociique fovetur aselli:

Hae rerum Domine frigora pellit ~~ex~~ ~~ex~~.

Nota Deo, te longa novem fastidia menses
Materno clausum sustinuisse sinu;

Te noster sumpsisse artus, infirmaque membra,

Te pabris terras peragrosuisse probo;

Et tandem in dura queras tibi rugie cubile,

Neque optes pueris inter habere locum?

^{capite capite. capite}
Illi nunc sidera? ubi stellaeq; sedes, tua regio,
et tot milia promissa in obsequium tuum?
Namque amor magnati cetum multos vadit et in
parva casa se ~~esse~~ ^{esse} iuliet ~~esse~~ ^{esse}

Imperium illius plus se regit, quam Caesar: Caesar
sunt gentibus leges, illi deo.

Conprosser quovis, iussit lucem arduos hoc tam
more, quo arctus non habet visus.

Astro ubi nunc? ubi stellata, tua regia, sedes,
Et ^{tot} in obsequium milia prompta tuum?

Nempe amor agresti celum mutare morati
Suadet, et in parva te jussit esse casa.

Illius imperium plus te, quam Caesaris, urget:
Est Caesar leges gentibus, ille iusco.

Cum proges quovis, hoc jussit tempore lucem,
Aspicere, quo non trisulcu ~~hinc~~ armu daret.

^{speciosa}
Fratra muros Nazareus sua parva genitrici, qua re-
cipi potes, et res et dormis fuit.

Tibi promissa non est contingere, et quousque parva,
nimis ampla visibus eius visa est.

Hanc rurem fertur ah? maluit hanc subire antra,

Parva vix solis aplo quousque gregi

Ilic parva pater illic nuptes inenabulo parva
vera opter simplex solviti ante.

Nonareas intra muros sua parva parenti,
qua recipi posses, resque domusque fuit.
Non tibi permissa est contingere; parvaque quamvis,
Angela nimis visa est viribus esse tuis.
Hanc ruxem ferus ah! hec maluit andro subire,
Andra quietior vix salis agila gregi.
Istic parva tibi pater inunabula nuptes.
Iabri si simplex arte paroral opus.

Et quandoque manibus meis ipse movebo hęc, hic,
dixerat civilis communis labor, uxor.

Hic illi, cuius ^{enim} uero stant omnia, somnos conciliare
nitentur.

Hic oculos figam securus in vultum illum, quem an-
geli non vident, apud me.

Hic videns porriget mihi dextram, et quam tenebo,
mirabor esse manum dominam fulminis.

Se, manibus quandoque meis sic ipse movebo,
Commuo labor hic, dicere, uxor erit.

Hic illi, cujus vigili stant omnia curis,
Nilamur somnos conciliare. lues.

Hic oculos figam nullum suorum in illum,

Aligeri quem non absque gravore vident.

Porriget hic videns dextram mihi, quamque tenabo,
Mirabor demiramque fulcrum esse meum.

Et modo standit, modo dicam verba precor,
Et, utque illi ferant vota, quicum lusero.

Tu, Virgo, tua coniuges, et stupens Numen
agere tuo tacto iuvabit.

Hec, alme puer, sibi patris promittebat et tu
his evadit cura et spes de cunis huius.

At? presens pro cunis istis tibi contigit: huc
spes, huc labor ille patris rediit.

Et modo blanditias, modo verba precantia dicam,
Neque illi, quicum luxero, volo feram.
Tu, Virgo, tua conjunger, magnanique stupelis
Auxilio Numen lactis egere tui.
Hæc, Quæ abine, pater sibi promittebat, evaditque
Talis de curis curaque sperque tuis.
Ah! præsepe tibi pro curis contigit istis:
Huc spes, huc rediit pateris ille labor.

Uer hoc praestis sis, quis querit causam amari.

hec est summa hinc tam dura te tibi venit.

In amor in ortu primo te cogit pati, quae nun-
quam perpetuanda fuerant;

Quid faciat magnos? nec enim brevis
mitigare suam videtur te parcesse negitior?

Uer, quid speres talia post concordia? quis erit cur-
sus vitae sic inuenti?

Cui hoc sis passus, causam quis querit? amari
Hec sententia est: hinc lex tam tibi dura venit.
Si primo inflammatus amor decogit in ordu,
Que nunquam fuerant persequenda, pati;
Quid faciat, magnis (nec enim miserrare discit)
Cum ea supplicis viderit esse gravem?
Cave quer, quid pro? exordia talia speres?
Quis cursus vite sic inardis erit?

Al! tibi ne subeant aliquando fastidia caeli, nec dicas,
 cur fuit terra tanti mihi?

Ne nos tibi nimium caros, nimis querere esse (vel sperare)
 indignos, pro quibus ista preciamur.

Tu tamen Deus agnoscevis in hoc ipso antro: hic feres cul-
 tum, quem templum non dedit.

Sed nunc tuus orbis terris totus agitur est: antro provocat
 famulata sunt cunis tuis.